

บทที่ 1

ผมว่า...คนรักดีกว่าคนเกลียด...นะ

แมวเปอร์เซียเพศผู้สีเทาตัวอ้วนกลมนั่งจุ่มบ๊วกอยู่บนฟาซัคโครก เฝ้ามองนกกอนกหน้าต่าง มันกำลังคิดอะไรอยู่นะ อิจฉานกพวกนั้นที่มีอิสระเสรี หรือแค่กำลังซึ่มซึบความสุขเล็กๆ น้อยๆ จากการเฝ้ามองสิ่งมีชีวิตอื่นหลังจากเซ็งกับเจ้านายอย่างผมมาแล้วทั้งวัน

เสียงออกดทำให้ผมต้องละสายตาจากเจ้าเหมียว 'ฟังกี้' เพื่อเดินไปเปิดประตู พบว่าเป็น 'คุณส้ม' พนักงานธุรการประจำออฟฟิศ 'ริเวอร์เรซิดেন্টคอนโดมิเนียม' นั่นเอง

"คุณแม่ทได้แม่บ้านรียังคะ"

"ยังครับ"

ผมตอบและเชิญเธอเข้ามาในห้อง แต่แล้วก็ดันนึกขึ้นได้ว่า...

จ้าก! โหลดคคลิปหนังไปทิ้งไว้เนิ่นนา!

ดังนั้นผมจึงรีบเดินเสียงไปจัดการกับเจ้าโพล์นั้นก่อนมันจะตั้งขึ้นมาทำให้ภาพลักษณ์ดีๆ ที่สั่งสมไว้เสื่อมเสีย

จริงๆ ผมกับคุณส้มก็ไม่ได้สนิทสนมอะไรกัน นานๆ เจอทีเวลาลาง

ไปจ่ายเงินที่ออฟฟิศ ไม่ก็บริเวณชั้นฟิตเนสหรือลิโอบบี้ แต่ก็นั่นละ ผู้ชาย
เสน่ห์แรงแถมยังหน้าตาดีแบบผมไม่แปลกที่ผู้หญิงจะให้ความสนใจเป็น
พิเศษ แม้รู้สึกรำคาญนิดๆ แต่ผมก็ไม่ใจดำพอที่จะเมินเฉยอย่างเย็นชา
ผมถือว่ามีคนรักยังงี้ก็ดีกว่ามีคนเกลียด

"ว่า แยมจิง คุณแมทคงลำบากแยม มีอะไรที่สัมผัสพอจะช่วยให้ไหมคะ"

"ไม่เป็นไรครับ ผมทำเองได้"

ตอบไปอย่างนั้นทั้งที่ภาพหม้อต้มกาแฟ ถ้วยกาแฟ รวมถึงชั้นส้ม
จานชามที่ค้างเต็งในอ่างล้างจานสว่างวาบในหัว แต่ต้องรีบสลดทิ้งแม้
อยากจะให้เธอช่วยเพียงใด เพราะชินทำแบบนั้นสุภาพบุรุษอย่างผมเสีย
ภาพพจน์แยม

ผมนะถ้าใครเอ่ยขอร้องอะไรต่อให้อยากปฏิเสธใจจะขาดแต่ก็มัก
ตอบตกลงเสมอ ทว่าพอใครเสนอตัวช่วยเหลือทั้งที่อยากรีบโอเค กลับ
ลังเลและปฏิเสธเกือบทุกครั้ง เฮ้อ...(อยาก) เป็นคน (ดู) ดีนี้มันยากชะมัด

"ให้สัมผัสช่วยเถอะคะ สัมเลิกงานแล้ว แวะขึ้นมาดูคุณแมทก่อนกลับ
เพราะคิดว่าคุณแมทคงยังไม่ได้แม่บ้านใหม่ สัมเองก็พยายามดูๆ ให้อยู่
แต่ก็ยังหาคนที่พอจะไว้ใจได้อย่างบ้างมาสิไม่ได้" บ้างมาสิเป็นแม่บ้าน
คนเก่าของผมที่ลาออกไปเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว แกเป็นแม่บ้านของคอนโดฯ
ที่มาทำงานบ้านให้ผมวันเว้นวัน

"ไม่ต้องหรอกครับ คุณทำงานมาเหนื่อยทั้งวันแล้ว ให้ผมทำเองดีกว่า"

"ตายแล้ว ห้องรกขนาดนี้เลยเหรอคะ โอ๊ย ครีวดูไม่ได้เลย ปกติห้อง
คุณแมทไม่เคยมีสภาพแบบนี้คะ"

เธอมาช่วยบ้างมาสิดูแลห้องผมกับฟังก์ชันที่ผมไปอเมริกาเสมอ ผม
ต้องไปอเมริกาประมาณสี่เดือนต่อหนึ่งหน ไปเยี่ยมครอบครัวและไปธุระ
เรื่องงาน

"คุณแมทจะปฏิเสธยังไงสัมผัสก็ไม่สนใจแล้วละคะ สัมจะช่วยทำความสะอาด
สะอาดให้ละคะ คุณสิ ขนแมวเต็มไปหมดเลย เปิดแอร์อยู่ในห้องที่มีแต่

ขนแมวเยอะๆ แบบนี้สุขภาพจะแย่นะคะ"

เมื่อเธอยืนยันแข็งขันขนาดนี้ ผมก็ไม่อาจปฏิเสธ

"งั้นเย็นนี้ให้ผมเลี้ยงข้าวนะครับ ผมขอเคลียร์งานอีกนิดแล้วเราค่อยออกไปหาอะไรกินกัน" ประโยคนี้หลุดปากแบบอัตโนมัติมาก ทั้งที่วันนี้อยากกินข้าวอยู่กับบ้านคนเดียวจริงๆ แท้ๆ

"โอเคค่ะ"

ผมยิ้มตอบเธอ รู้สึกไม่สบายใจว่าที่ทำอยู่นี้จะเป็นการให้ความหวังหรือเปล่า ผมไม่ชอบถูกใครเกลียด แต่ก็ไม่ชอบให้ผู้หญิงที่ผมไม่ได้คิดอะไรด้วยมาหลงรัก แคเป็นเพื่อนกันยังพอไหวเพราะบางทีผมก็รู้สึกเหงา แต่ผู้ชายรักอิสระและรักความสงบอย่างผมรับไม่ได้อย่างแรงหากต้องมีผู้หญิงที่ตนไม่ได้พิศวาสเข้ามาวุ่นวายในชีวิตมากเกินไป

ครอบครัวของผมเป็นคนไทยโดยกำเนิด เราย้ายไปอยู่อเมริกาตั้งแต่ผมจบชั้นประถม ผมเคยเป็นแอนิเมเตอร์ที่ Puzzle Studio แต่หลังจากทำงานอยู่ที่นั่นห้าปีก็รู้สึกเบื่อและอึดอัดจนไม่อยากฝันทำต่อ ผมลาออกและตัดสินใจไปร่วมงานกับเพื่อนที่เป็นเจ้าของบริษัทพัฒนาซอฟต์แวร์ขนาดเล็กแห่งหนึ่ง ชื่อบริษัท Digital Insect Animation Tools ปัจจุบันกำลังพัฒนาโปรแกรมทำแอนิเมชันชื่อ Imagewalk

ผมมีหุ้นในบริษัทและดำรงตำแหน่งหัวหน้าครีเอทีฟ ย้ายมาอยู่เมืองไทยตามลำพังเมื่อประมาณต้นปีที่แล้ว นอกจากงานของดิจิทัลอนิเมชัน ผมยังทำงานฟรีแลนซ์เล็กๆ น้อยๆ รวมถึงเป็นครูสอนทำแอนิเมชันที่บริษัทผลิตงานแอนิเมชันและที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง สัปดาห์ละสองวัน วันละสามชั่วโมง ตอนนี้มีผมมีความสุขดีและยังไม่อยากได้ผู้หญิงมาเป็นภรรยา

"ระยะนี้รู้สึกจะไม่เห็นคุณแม่ออกมาข้างนอกเลยนะคะ"

"ออกไปสอนแคว้นศุกร์กับเสาร์นะคะครับ ช่วงนี้ทำอาหารกินเองที่ห้อง เพราะต้องออนไลน์สแตนด์บายตลอด จะว่างเฉพาะช่วงกลางวันนะคะ"

ผมกับคุณสัมมนั่งเรือข้ามฟากจากคอนโดฯ มาขึ้นรถไฟฟ้าเพื่อไปยังห้างสรรพสินค้า จอดตัวหนึ่งเรื่องหนึ่งและทานมื้อเย็นกันที่ร้านอาหารสไตล์อิตาเลียนแบบโฮมเมด

"อยู่ได้ยังไงคนเดียว แฟนก็ไม่มี ไม่เหงาเหรอคะ"

"ก็มีบ้างครับ แต่ครอบครัวผมโทรมาหาบ่อยๆ"

"ให้สัมมน์ไปทำอะไรให้ทานที่ห้องตอนกลางวันไหมคะ"

"อย่าลำบากเลยครับ ผมทำอะไรง่ายๆ ทานเองได้"

"แหม คุณแม่ทเอาแต่เกรงใจทุกที รู้ไหมคะที่คอนโดฯ มีสาว ๆ แอบกรี๊ดคุณเยอะแยะ พอรู้ว่าคุณแม่ขาดแม่บ้านก็ขันอาสากันใหญ่ สัมมนต้องปฏิเสธแทบแยะเพราะรู้ว่าแต่ละคนมีจุดประสงค์อะไร ขึ้นให้ไปดูแลที่ห้องคุณแม่คงไม่เป็นอันทำงาน แถมไม่มีใครที่จะทำงานบ้านได้ครึ่งของป้ามาลีเลยล่ะคะ"

นั่นล่ะที่ผมกลัวหนักกับการหาแม่บ้านใหม่

"เอาแต่ทำงานอดู้อยู่ในห้องแบบนี้ น่าจะหาแฟนมาอยู่เป็นเพื่อนนะคะ จะได้ไม่เหงา"

"ผมยังไม่มีเวลาให้ใครหรอกครับ แล้วผมก็มีผู้หญิงที่รักอยู่แล้วด้วย"

ราวกับภาพการเคลื่อนไหวรอบๆ ตัวหยุดชะงักไปชั่วขณะ ผมไม่ได้ตั้งใจจะให้คนฟังตกใจอะไรขนาดนี้ แต่ดูเธอตอนนี้สิ ผมกติน้ำลายเอี๊ยกป็นหน้าปกติเอาไว้

"ผู้หญิงที่รัก...เหรอคะ"

"เอ่อ ครับ"

ผมเอ่ยเรื่องนี้ขึ้นมาเพราะเริ่มรู้สึกหลอนกับการทอดสะพานด้วยสายตา คำพูด ตลอดจนท่าทีเปิดเผยของคุณสัมมนในวันนี้ และอยากจะลดความนิยมในหมู่สาว ๆ ลงโดยที่ตัวเองไม่ต้องถูกเกลียดหรือถูกมองในแง่ร้าย อย่างเช่นอิตานี่เป็นเกลี้ยมะมั้ง ไม่เห็นสนผู้หญิง ผมโดนแบบนี้บ่อย ทั้งที่ความจริงคือผมเป็นคนขี้อาย ขี้รำคาญ แถมไม่ชอบพูดมากด้วย

"คุณแม่ท...มีคนรัก...แล้วหรือคะ"

"ผมแค่แอบรักเธอน่ะครับ"

"แล้ว...แล้วเธอที่ว่าคนนั้นอยู่ที่ไหนล่ะคะ"

ท่าทางคุณส้มจะซื่อคมากที่สุดทีเดียว ปฏิกริยาของเธอดูแยกว่าที่ผมคาดไว้หลายเท่า เธอคงไม่ได้เพี้ยนขนาดมาหลงรักผมจริงๆ จังๆ หรือกนะ ไม่นะ ได้โปรดเถอะ ผมไม่อยากเห็นผู้หญิงร้องไห้เลยให้ตาย ดูตาเธอสิ มันแดงเรื่อขึ้นมาแล้ว ขึ้นเธอปล่อยไฮตอนนี้ผมคงแย แล้วตัวหนังสือองไว้จะได้ใช้ใหม่เนี่ย

"อยู่ที่กรุงเทพฯ นี่ล่ะครับ ผมมาอยู่ที่นี่ก็เพราะเธอกลับเมืองไทยตอนเรียนจบ ผมตามเธอมาน่ะครับ"

บทที่ 2

ฉันว่า...มากคนก็มากความ...พี่น้อง!

ภายในบ้านสองชั้นขนาดไม่ใหญ่นักแต่อบอุ่นไปด้วยไอรักของความ เป็นครอบครัว (รีเปล่า) ฉันกำลังนั่งหาของอยู่หน้าทีวีที่เปิดทีวี ก็มีแต่ รายการบ้านบ้านแสนจะธรรมดาชวนง่วงนอน ช่วงเวลาปิดเทอมแบบนี้ ทำให้นักศึกษาที่วันๆ ไม่คิดจะตื่นนอนอะไรให้มันมากเรื่องแสนจะว่างงาน ปืด!

แ่ยจริง... ฉันกดเปลี่ยนช่องเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ และกดวน มาที่ช่องเดิมเป็นหนที่เท่าไรก็ยากจะนับ อยากติดเคเบิลทีวี แต่แม่ บอกว่าเปลืองเงินค่ารายเดือน เลยอดดูหนังฝรั่งเลย แฮ้อ...กระซิกๆ

"ฮ้าว...เบื่อซะม๊ัด"

"เบื่อก็หัดทำอะไรที่มันมีสาระบ้างสิ!"

ปากฉันดันเรียกเอาเสียงแหลมแสบแก้วหูของผู้มีพระคุณที่เบ่ง คลอดฉันออกมาลิ้มตาดูโลกเมื่อสี่สิบปีก่อน เสียงของแม่อังฟ่างๆ เหมือน ลิงตีบาบมาจากในครัว แฮ้อ...แม่ฉันนี่ซึ้นบ่นอย่างกับหมีแก่กินไซดาซ่าทุก หยด ได้ถูกขบ่นที่ล่ะบ่นไม่หยุด เพราะแบบนี้ไง ซึ้นไปขอร้องแม่เรื่อง

ติดเคเบิลทีวีเป็นได้โดนด่าแปดวันติดแหวงๆ T_T

"ปิดเทอมก็รอบๆ แกก็เอาแต่นอนตีฟุงอยู่บนโซฟา ไปกรุณาเบิ่งตาคูที่ล้มกับพี่แนทเค้ามั่งซิ หาเงินตั้งแต่เรียนยังไม่จบ พอจบก็ได้งานทำดิบดีกันทั้งคู่"

เอาแล้ว... ท่านแม่ภาคพระนางขี้นเข้าทรงแล้วหารูออกไม่เจอเริ่มแผลงฤทธิ์ นี่ขนาดฉันเป็นลูกคนเดียววะเนี่ย แม่ยังลงทุนไปลากเอาพี่ล้มกับพี่แนท ญาติที่ห่างไกลกันเหลือเกินมาเป็นข้ออ้างในการป่นฉัน นี่ถ้าแม่มีลูกสิบคนฉันคงโดนเปรียบเทียบกับเดือนครึ่ง มากคนมากความสุขๆ ฟันธง!

"เปิดเน็ตหางานบ้างสิ แกเรียนคณะสาธารณสุข ้งนหางานดูแลคนแก่ตามบ้านเขาก็ได้นี่"

"เฮ้อออออ... รั้วแล้วค่า >O<~"

วิธีนี้เสียงบ่นของพระมารดาผู้ประเสริฐที่สุดก็คือการเดินไปเปิดอินเตอร์เน็ตหางานแบบขอไปทีมันซะ จริงๆ ฉันก็อยากทำงานหาเงินช่วงปิดเทอมเหมือนกันแหละ อย่างน้อยเวลากลับจากทำงานมาเหนื่อยๆ เผื่อแม่จะเห็นอกเห็นใจฉัน ฟูๆ

คลิกๆ...

ฉันคลิกเก็บหน้าต่างเว็บหางานของเจ้าหนึ่งลงก่อนจะเปิดอีกหน้าต่างขึ้น และดูท่าทางว่าเจ้านี้จะน่าสนใจไม่ใช่หน่อย

'ด่วน! รับสมัครคนดูแลห้องพักในคอนโดฯ แบบไปเข้าเย็นกลับสถานที่ ริเวอร์เรชเดนท์คอนโดมิเนียม อัตราค่าจ้าง...'

แต่ชื่อคอนโดฯ ก็ทำฉันสนใจแล้วเพราะคุ้นๆ ว่ามันอยู่ไม่ไกลบ้านมากนัก แถมพี่ล้มอะไรที่แม่เพิ่งอ้างถึงเมื่อก็ทำงานเป็นธุรการอยู่ที่นั่น แต่ไอที่ที่น่าสนใจที่สุดในประกาศรับสมัครงานหน้านี้อยู่ที่...

'อัตราค่าจ้าง 7,500 บาท/เดือน'

พระเจ้าข้าเอ๊ยยย~ O!O! นั่นมันแทบจะเท่ากับเงินเดือนข้าราชการ

หลังจากฉันเรียนจบเลยนะนั่น! แต่อย่างว่าละนะ ใ้คคนโตๆ เคนท์ๆ อะไรที่พี่ส้มทำงานอยู่นั้นจะสุดจะไฮโซ ตั้งอยู่ริมแม่น้ำ มีพิตเนส มีสระว่ายน้ำครบครัน แถมยังเป็นงานแบบเข้าไปเย็นกลับอีกต่างหาก

หลังจากเห็นเงินที่ทำเอาตาขาวแวแล้วฉันก็จัดการกรอกรายละเอียดของตัวเองลงไปโดยไม่รอช้า หุๆ~ ของแบบนี้พลาดได้ที่ไหนกัน!

เวลาผ่านไปไวยิ่งกว่าโกหก แต่ใ้คที่ดูจะอัศจรรย์ยิ่งกว่าเวลาก็คือ 'เจ้านาย' ในอนาคตของฉันเมล์ติดต่อกลับมาว่าสนใจจะว่าจ้างและให้ฉันไปสัมภาษณ์งานวันนี้! ทั้งที่ฉันจำได้ว่ามีคนสมัครตั้งเป็นสิบเพราะเงินเดือนยั่วตานะเนี่ย! คารวะมายบูดดำ!

"อึ้งเปา! ลูกจะไปสัมภาษณ์งานไม่ใช่หรอ แต่งตัวให้มันดีๆ ไม่ได้รีใจ"

"เปาก็แต่งตัวดีแล้วนี่ไง --;"

"ดีตรงไหน คุณ...แแบ่งติดกระโปรงแ่นะนั่น"

แแบ่งสองจุดติดชายกระโปรงแม่ก็สังเกตเห็น? แหมๆ พอจะก้าวเท้าออกจากบ้านเพื่อไปสัมภาษณ์งานเช้าหน่อย แม่รีบเข้ามาจับเนื้อจับตัวให้เป็นการใหญ่ ห่วงนู่นห่วงนี่กับเครื่องแต่งกายฉันจนฉันแทบกลายเป็นตุ๊กตาบาร์บี้ แล้วฉันแต่งตัวไม่ดีตรงไหนละนี่ เสื้อเชิ้ตสีขาวแขนสามส่วนกับกระโปรงสีน้ำตาล (ที่แอบมีลายหมีพูห์ตรงชายกระโปรงนิดหนึ่ง) ไปสมัครเป็นคนดูแลบ้านชานะ ไม่ได้สมัครเป็นผู้อำนวยการโรงแรม คุณแม่ฉันลิ...จะจับบทยู่แล้วเพิ่งเรียกชื่อเล่นลูกตัวเอง แถมยังใช้สรรพนามต่างจากตอนบอกให้ไปเปิดเน็ตหางานอีกต่างหาก --;

"โธคดีละ ก้าวเท้าซ้ายเข้าห้องชานะลูก จะได้เฮงๆ"

เออเนะ...แค่จะเข้าห้องยังให้ถือเคล็ด ขึ้นไม่ได้งานกลับมาแม่คงเอากะทะฟาดกบาลฉันแหงๆ

ใช้เวลาเดินทางจากบ้านไม่นานเท่าไรก็มาถึงคอนโดฯ ไฮโซริมแม่น้ำเจ้าพระยา สถานที่ที่พี่จมานอย่างฉันจะมารับใช้ชายกลางในอนาคต...แหะ! เพื่อฝันซะมดเลย กับแค่เห็นข้อความในอีเมลพิมพ์ลงท้ายว่า 'ครับ' กลับมาแค่นี้ บางทีเจ้านายฉันอาจจะเป็นลุงแก่วัยเกษียณที่อยู่บ้านกับแมวอ้วนๆ แก่หงาไปวันๆ ก็เป็นไปได้

ฉันชื่ออั้งเปาคะทุกท่าน ตอนนี้อยู่ในช่วงปิดเทอมปีสองอันแสนสบายแต่ไม่สงบเท่าไรเพราะต้องคอยฟังแม่ป็นใส่หูอยู่เรื่อยๆ ปกติแล้วเวลาเปิดเทอมฉันก็ไม่ได้ทำอะไรนอกจากเข้าไปเรียนเย็นกลับบ้าน ฉันแต่งตัวไม่เก่งแต่ก็เชื่อว่าไม่คิดจะแต่งตัวให้ดูเป็นผู้เป็นคน อย่งว่า...ฉันเรียนคณะสาธารณสุขศาสตร์ เพราะอย่างนี้ฉันเลยกลายเป็นคนติดดิน (เกี่ยวรีเปล่า)

โอ๊ะ...แต่เวลาสองกระจกแล้วฉันก็ดูดีใช้ได้นะ อย่งน้อยก็เคยมีคนหลงผิดคิดมาจีบละน่า แต่ก็นะ...คนชื่อๆ พุดจาเล็ยผ่ากะโหลกแถมยังโวยวายไม่เข้าเรื่องแบบฉันใครจะมาสนใจนานกัน...ไม่สิๆ ฉันควรจะให้ตัวเองดูดีแบบทำนองที่ว่า 'ไม่อยกมีแฟนเพราะไม่อยกมีภาระ' เข้าข้างตัวเองทำนองนี้ต่างหาก ฮี้ๆ ㄟㄨ

ดิง!

เสียงลิฟท์ร้องลั่นเมื่อมาหยุดยังชั้นที่ตองการ แหม อย่าเพิ่งเข้าใจว่าฉันจะมุ่งหน้าไปหาเจ้านายต่างเพศจริงๆ แล้วฉันโผล่มาที่ชั้นซึ่งทำเป็นร้านอาหารก่อนเพื่อมาหาใครบางคนทีนัดเอาไว้ต่างหาก

"ไ่ อั้งเปา"

ฉันโบกมือหย็อยๆ เมื่อเห็นคนที่กำลังนั่งชะโงกหน้ามองหาคนทีนัดไว้... 'พี่ส้ม' ทีเป็นญาติห่างๆ ของฉันทำงานอยู่ทีนี้ เพราะอย่งนั้นฉันก็เลยนัดแกไว้เพื่อให้เป็นเพื่อนขึ้นไปแนะนำตัวกับ 'เจ้านาย' ในอนาคตด้วยกัน อีกอย่งการที่ฉันกระเตงเอาพี่ส้มซึ่งทำงานในคอนโดฯ นี้ไปด้วยนั้นจะทำให้ฉันมีผู้รับรองความเป็น 'เมด' อันดีเยี่ยมของฉัันยังไล่ละ หุๆ

"แปลกใจจังที่จู่ๆ อังเปาก็โทรมาบอกพี่ว่าได้งานเป็นเมดที่นี้"
ระหว่างขึ้นลิฟท์ไปชั้นที่นัดเอาไว้พี่ส้มก็เปิดฉากเม้าท์กับฉัน เราเจอกันไม่ค่อยบ่อย แต่พอเจอก็ก็เม้าท์กันไม่หยุด

"เงินเยอะนะสิพี่ส้ม อีกอย่างเปาเห็นว่าคอนโดฯ นี้อยู่ใกล้บ้านแล้ว พี่ส้มก็ทำงานที่นี้ด้วย เปาเลยโอเค"

"อ้อ แล้วนี่อังเปาทำงานกับใครล่ะ รู้ชื่อรู้ห้องแล้วหรือ"

"โอ้ย รู้แล้วสิพี่ส้ม ชั้นสิบแปดห้องที่หก เจ้านายเปาชื่อว่า 'เมธาวี' "

"หา!"

คำพูดของฉันทำเอาพี่ส้มสะดุ้งกึกกลางลิฟท์ แปลกตรงไหนรี หรือว่าลิฟท์ตัวนี้มีใครทำหिनตกให้พี่ส้มต้องสะดุ้ง แปลกจังแฮะ

"ทำไมหรือพี่ส้ม ○_○?"

"ก็รายนั้นนะ... พี่ส้มรู้จักดีเลยนะสิยัยอังเปา"

พี่ส้มพูดพร้อมกับยิ้มแหยๆ เป็นยิ้มแห้งๆ แบบที่ฉันไม่เข้าใจความหมายเท่าไร แต่ก็นะ... พี่ส้มรู้จักก็ถือว่าปลอดภัยในระดับหนึ่ง เพราะฉันเคยยิ้มกว้างจนปากเกือบฉีกตอบกลับพี่ส้มซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่ลิฟท์ส่งเสียงร้องบอกว่าถึงชั้นที่ต้องการพอดีพอดี วู้! ฉันจะได้เจอหน้า 'เจ้านาย' ฉันแล้ว เย้!

"ขอโทษครับ คุณอายุเท่าไรนะคะ"

และนี่คือคำแรกที่ออกมาจากปาก 'ว่าที่เจ้านาย' ของฉันเมื่อฉันเดินเข้าไปในห้องพร้อมพี่ส้ม และแนะนำชื่อกับอายุตัวเองเสร็จสรรพ

"ยี่สิบปีค่ะ..."

ฉันตอบพร้อมกับลากหางเสียงยาวนิดหน่อย ไม่เข้าใจว่าทำไมผู้ชายหน้าตาดีเข้าคอนเซ็ปท์ที่ว่า 'Smart and Handsome' ตามที่พี่ส้มบรรยายลักษณะไว้ต้องทำหน้าที่ประหลาดใจในแวบแรกที่เห็นฉันด้วย และดูดี...พอฉันบอกว่าอายุยี่สิบ คุณเจ้านายก็แอบขมวดคิ้วเป็นปมก่อนจะ